

- 4) Kto podrabia lub naśladuje opakowanie soli pochodzącej ze składów monopolowych, będzie karany grzywną w wysokości od 2 do 5-krotnej wartości soli, stanowiącej przedmiot przekroczenia, co najmniej jednak w kwocie 5 zł.

§ 14. Wartość soli stanowiącej przedmiot przekroczenia oznacza się wedle cen takiej samej ilości i takiej samej jakości soli monopolowej.

O ile obliczenie podstawy wymiaru grzywny będzie niemożliwe, natenczas nałożoną będzie grzywna w wysokości od 5 — 1000 zł.

§ 15. Oprócz kary pieniężnej przewidzianej w § 13 i 14 można orzec konfiskatę soli jadalnej stanowiącej przedmiot przekroczenia, jakoteż konfiskatę przyrządów i środków pomocniczych, służących do popełniania przekroczenia.

§ 16. Kto w przedsiębiorstwie produkującym sól jadalną nie prowadzi zapisków kontrolnych, przepisanych przez władzę skarbową lub też prowadzi je nierzetelnie będzie karany grzywną w wysokości od 100 do 1000 złotych.

§ 17. Wszelkie inne przekroczenia niniejszego rozporządzenia jakoteż wydanych na jego podstawie przepisów ulegną karze porządkowej od 2 do 500 zł.

§ 18. Kary przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nakłada się niezależnie od kar przewidzianych za te same czyny w innych ustawach.

§ 19. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę aresztu zastępczego według słusznego uznania jednak nie ponad 6 tygodni.

§ 20. Orzekanie kar przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu należy do władz skarbowych I instancji. Skazany może w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia karnego albo odwołać się do władzy skarbowej II instancji, która orzeka ostatecznie, albo też zażądać przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który orzeka w I instancji.

Od wyroku sądu okręgowego przysługuje skarga do Sądu Najwyższego (w b. dzielnicy rosyjskiej skarga kasacyjna, w b. dzielnicy austriackiej zażalenie nieważności, w b. dzielnicy pruskiej skarga rewizyjna).

Postanowienia przejściowe.

§ 21. Kto w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prowadzi hurtowy handel solą na obszarze Rzeczypospolitej ma o tem donieść w ciągu dni 30 właściwej władzy skarbowej.

§ 22. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 23. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą:

- 1) rozporządzenie z 21 maja 1917 r. № 46 Dz. Rozp. c. k. zarządu wojskowego w Polsce o monopolu przywozu i handlu soli,
- 2) ustawa o soli z dnia 25 stycznia 1918 r. № 104 poz. 444 Dz. Rozp. Jen. Gub. w Warszawie;

- 3) ustawa niemiecka o pobieraniu podatku od soli z 12 października 1867 r. str. 41 niem. Dz. Ustaw;

- 4) wszelkie inne przepisy i postanowienia sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od daty ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

1044.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

w sprawie zmiany granic niektórych powiatów województwa poznańskiego.

Na podstawie art. 1 p. A 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. zarządza się co następuje:

Art. 1. Znosi się odrębne dwa powiaty „Poznań—Wschód” i „Poznań—Zachód” i tworzy się z nich jeden powiat poznański z siedzibą urzędu w Poznaniu.

Art. 2. Wyląca się z powiatu Śrem gminy Puszczykowo, Puszczykowo Stare i Puszczykówko i włącza się je do powiatu Poznań.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

1045.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1924 r. o sposobie lokowania gotowizny bieżącej przez osoby prawa publicznego i osoby niewłasnowolne.

Na zasadzie art. 1 lit. E. p. 4 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa